

Cornelis Ooijevaar (10/2^05+00/01) en **Marijtje Zuiker**

Cornelis Ooijevaar (10(2^05+00/01))

Cornelis Ooijevaar (10(2^05+ 0/1)) en **Marijtje Zuiker**
met kinderen voor hun boerderij

vlnr: Achterste rij:
Klaas Ooijevaar (4{10{2^05+00/01}), **Jan Ooijevaar** (2{10{2^05+00/01}),
Cor Ooijevaar (1{10{2^05+00/01}) en **Jo Ooijevaar** (3{10{2^05+00/01})

Voorste rij:
Gerard Ooijevaar (5{10{2^05+00/01}), **Cornelis Ooijevaar**
(10{2^05+00/01}), **Marijtje Zuiker**, **Arie Ooijevaar** (8{10{2^05+00/01}) en
Willem Ooijevaar (6{10{2^05+00/01})

vlnr: Achterste rij:
Arie Ooijevaar (8{10{2^05+00/01}), **Willem Ooijevaar** (6{10{2^05+00/01}),
Gerard Ooijevaar (5{10{2^05+00/01}), **Klaas Ooijevaar** (4{10{2^05+00/01}),
en **Jo Ooijevaar** (3{10{2^05+00/01})

Voorste rij:
Jan Ooijevaar (2{10{2^05+00/01}), **Cornelis Ooijevaar** (10{2^05+00/01}),
Marijtje Zuiker en **Cor Ooijevaar** (1{10{2^05+00/01})

vlnr: **Arie Ooijevaar** (8{10{2^05+00/01)}, **Git de Boer**, **? Velzen**, **? Velzen**, **Cornelis Ooijevaar** (10{2^05+00/01}) en ??

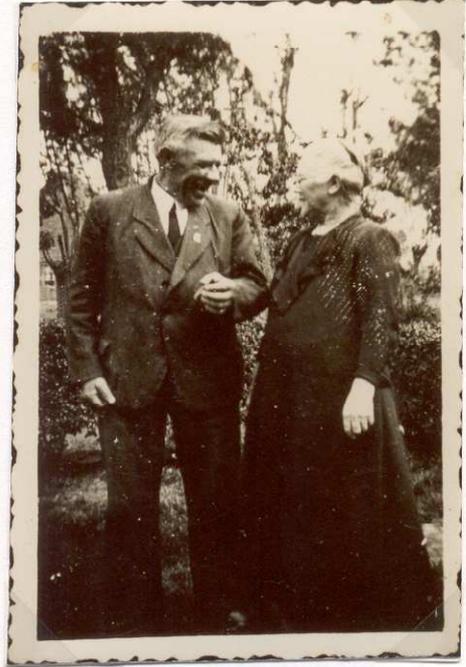

Tussen de kinderen links vermoedelijk ook zoons van **Cornelis Ooijevaar** (10{2^05+00/01}), **Marijtje Zuiker**

Cornelis (Cornelis) Ooijevaar (10|2^05+00|01) en **Maria (Maria) Zuiker**
Voor zijn boederij aan de Oosterwijzend

Cornelis (Cornelis) Ooijevaar (10|2^05+00|01)
en **Maria (Maria) Zuiker**

Marijtje Zuiker en Kees Ooijevaar $(1\{8\{10(2^{05+} 0/1)$

rond 1950

Kees Ooijevaar $(1\{8\{10(2^{05+} 0/1)$ en
Cornelis Ooijevaar $(10(2^{05+00/01)$

rond 1950

Kees Ooijevaar (1810-2-05 + 0/1) en
Cornelis Ooijevaar (10-2-05 + 00/01)
rond 1950

De boederij aan de Oosterwĳzend

Boere is loere, bouwe is sjouwe.

Een schrijfsel over leven en werken van agrariërs vroeger en tot nu toe. Aangezien ik natuurlijk meer weet van mijn familie en de andere mensen van de Oosterwijzend dan van andere mensen en streken, is het logisch dat dit schrijven toch in hoofdzaak gaat over de Oosterwijzend en de mensen die daar leefden en leven.

Hoe de Oosterwijzend ontstaan is, weet ik niet, misschien stond er ergens op het hogere land 'n boerderijtje met een pad er naar toe.

Dat lijkt me wel een logisch ontstaan. In mijn jonge tijd, vlak na de 2e wereldoorlog, was het nog een karrenspoor met een "peerdepadje" in het midden. In de zomer stoffig, in de winter nat en pruttig. Mijn moeder zei toen: I Je kenne precies zien wie van de Woizend komme, die zitte allegaar met smerige skoene in de kerk'.

Maar goed, ik wou beginnen net voor de eeuwwisseling 19de-20e eeuw. Mijn opa Kees of Krelis Ooijevaar woonde samen met zijn broer Jan en hun moeder die weduwe vrouw was in het huis, nu Oosterwijzend 27. Nog altijd woont daar een nazaat van hun. Het was toen een spultje van amper 3 ha. , een stuk of wat koeien, een paar varkens, wat kippen en verder teelde ze haver of gerst, suikerbieten, erwten, bonen en aardappelen. Het meeste wat ze verbouwden diende als voer voor het vee. Een vetpot was het natuurlijk niet en toen moeder kwam te overlijden moest één van de twee broers het veld ruimen, want voor twee gezinnen was er natuurlijk helemaal geen toekomst.

Alle twee wilden we wel bouwer worden, want werkman was toen ook niet alles. Omdat ze alle twee evenveel recht op het bedrijf hadden, hebben ze er maar om geloot. Kees, mijn opa, won het en zijn broer ging dus en werd werkman.

Kees Ooijevaar zat daar dus nu alleen, zelfstandig agrariër en 21 jaar oud. Het verhaal gaat dat hij toen naar de burens, de familie Zuiker, ging. Daar hadden ze een paar vrije jonge meisjes in huis. Meroitje was toevallig thuis toen hij daar kwam, dus vroeg hij die maar of ze als zijn vrouw verder door het leven wilde gaan en dat wou ze wel. Maar misschien hadden ze elkaar al wel eerder ontmoet en vonden ze elkaar toen al leuk. In ieder geval hebben ze het meer dan 50 jaar met elkaar volgehouden.

achter: Klaas Ooijevaar, Jan Ooijevaar, Cor Ooijevaar en Jo Ooijevaar
voor: Gerard Ooijevaar, Kees Ooijevaar, Marijtje Zuiker, Arie Ooijevaar en Willem Ooijevaar

Meroitje Zuiker was 'n thuisnaaistertje. Ze was te zwak om uit werken te gaan, dus nam ze naaiwerk aan om nog wat te verdienen. Zij was, zoals ze dat toen noemde, een naaistertje met ien long . Geen sterke vrouw dus, maar toch bracht ze 8 zoons ter wereld en werd ze 76 jaar. Wel is ze 3 keer in haar leven bediend geweest (het sacrament van de zieken ontvangen), omdat ze weer eens ernstig ziek was. Als ze dan zo "slecht lag" werd er stro op de weg uitgestrooid, zodat de paard en wagens die langs reden haar niet zo hinderden

door hun lawaai. Maar goed, opa had dus een gemengd bedrijfje zoals bijna iedereen die dagen. Met zaaien en oogsten was hij erg goed, zodat de buren en kennissen hem kwamen vragen: 'Wat denk je Krelis, moete we al zaaie' of 'Kenne we al maaie of darse?' Dat zat dus wel goed, maar het gewas onderhouden of wieden, dat lag hem niet.

Hij was meer boer als bouwer en ging graag naar de veemarkten in Purmerend of Hoorn. Als 12-jarige verhandelde hij al zelf vee voor een weduwwrouw die even verder op de Wijzend woonde en waar hij toen als "baasknecht" zelfstandig werkte. Het kwam goed uit dat zijn zoons al vroeg mee de bouw op gingen, dan konden die het land een beetje schoon en onkruidvrij houden. Mijn vader was de 2de zoon in het gezin en ook erg gericht op vee en dieren.

Als jong jochie ging hij eens mee met zijn vader naar de veemarkt. Op een onbewaakt ogenblik, toen zijn vader even niet keek, kocht hij een jong hondje voor f 1,-. Opa razend: 'Wat moet je met zo'n mormel!' Maar ja, terugbrengen was tegen zijn koopmans eer. Dus Jan erg blij met de hond naar huis. Later werd opa ook erg gek op dat hondje. Ze hadden namelijk erg veel last van ratten en muizen toen die tijd. De eerste paar regels van de aardappelen of bieten langs de slootkant waren altijd voor de ratten en dat was met graan, kippenvoer, etc. net zo. Maar het hondje bleek een verschrikkelijk felle ratten- en muizenvanger te zijn en in een paar jaar tijd had hij het hele bedrijf vrij van ongedierte. Ook bij de buren werd al het ongedierte door hem opgeruimd en al pakte hij op oudere leeftijd ook wel eens een kip, hij opa kon hij geen kwaad meer doen.

Het bedrijfje waar opa opzat was een "Heerschipsplaas". Opa huurde zijn bedrijf van een Heerschap, een rijke heer of instelling, uit de stad en op een gegeven moment kreeg hij bericht dat de eigenaar het verkopen wou. Opa wou het graag kopen, maar helaas had hij het geld niet. Hij is toen 's morgens heel vroeg dwarsveld naar een rijke boer gegaan in de Ouwedik die hij goed kon van de veemarkt. 'Móge Krelus, wat jaagt jou zo vroeg in de kluis', Die woorden zijn nog lang een veelgebruikte zin geweest in de familie. Opa vertelde zijn probleem en de boer zei: 'Deer zalle we vemiddag maar wat an doen. We spanne de blesse (twee mooie paarden van de boer) voor de kar en we zalle d'r 's bai de notaris koike'. Zo werd opa dus eigenaar.

Later bleek dat die boer ook financiële problemen had en hij is zelfs failliet gegaan. Maar opa was goed door hem geholpen. Nou werd de Oosterwijzend ook wel de roike woizend genoemd, maar de mensen waren er zeker niet rijk. Dat rijk sloeg meer op de grond, denk ik. Op de Oosterwijzend is de grond iets zwarter, wat humusrijker als op de "are woizend", zoals wij de Westerwijzend Inoemen. Daar was het veel zanderiger en het groeide daar dus veel minder goed. Als er op de Oosterwijzend stalmost op het land gestrooid werd, had je daar meer rendement van als op die arme zandgrond. Er werd ook meer betaald voor de grond. Normaal was de prijs toen :t f 3000,- per ha., maar ene Kistemaker, die woonde op de plaats, nu Oosterwijzend 3, had op het eind van de Wijzend een paar stukken "los" land liggen en die werden verkocht voor f 4000,- per ha. 2 morgen aan Arie Klijn en 3 morgen aan J. Grippeling (1 morgen = 600 rr. = 8580 m²).

Maar toch viel het land tegen, het was erg moeilijk om er 't brood op te verdienen. Elke cent moest wel 3x omgedraaid worden en dan mocht hij nog amper uitgegeven worden. Maar dat was bij de meeste mensen toen. Opoe was ook erg zuinig: je mocht niet je pijp opsteken met een lucifer en daarna nog een lucifer gebruiken om bijvoorbeeld de lamp aan te steken, dat kon met 1 lucifer wel toe. Ook met diezelfde olielamp waren ze zuinig. Als het donker werd, was het nog lang geen tijd om de lamp aan te steken. Mijn vader en zijn broers vonden dat maar niets, want veel zicht hadden ze toch al niet in die donkere kamer. 'Moe, mag de lamp op, 't is zo donker?' 'Niks hoor, 't ken nag best zo'. 'Moe, bai Gert Ettes in Hauwert brand ie ok al'. Dat konden ze toen nog zo vanuit hun huis zien. 'Nou, vorrut den maar' .Tegen dat argument kon opoe niet op.

Ook het eten was geen vetpot. Mijn vader zei eens: 'We benne zat kere met honger nei skoól gaan' . Na het voeren van het vee hielp opa de kinderen van bed en naar school, want dat was voor opoe teveel drukte. Opa lag dan 8 sneden brood op een rij, ging er heen en terug met de kaas en de rasp overheen, lag overal nog een snee op en het ontbijt voor de kinderen was klaar. Maar de oudsten keken wel met scheve ogen naar de jongsten, want die lustten wel eens niet alles op en dan was het pik-in, dat is voor mij, voor wie de gelukkige was.

Suiker in hun kopje kregen ze bijvoorbeeld alleen als een van de kinderen jarig was. Eens waren ze vergeten dat Willumpie jarig was en alles lag al te bed. Maar alle kinderen werden weer gewekt: 'Joô's d'r ut, Willumpie is nag jarig, jullte krogge nag een koppie met suiker'. Een traktatie! Maar met een gastdag pakte ze meer uit. Dan zei opoe bijvoorbeeld: 'Nóh moid, neem nag een sneetje met suiker'. Dan kon ineens veel meer en vader zei daarvan later: 'En wai maar met skeve ouge naar die roikbeladen tafel koike'.

60 jaar later kon hij nog erg wrang zeggen: 'Nóh moid, neem nag een sneetje met suiker' bij gelegenheid die hem herinnerde aan die onrechtvaardigheid uit zijn jeugd. Ook sterke drank werd regelmatig genuttigd. Vooral bij bepaalde gelegenheden, bijvoorbeeld als " 't koeies" (de koestal) werd schoongemaakt, kwam de vrouw met de fles langs en een glaasje zonder voet, want je mocht hem niet neerzetten, dat kostte maar tijd. Je moest hem direct leegdrinken en weer aan 't werk.

Ook als de koeien op stal werden gezet in de herfst was dat een reden om de burens die hielpen te trakteren. Eens moesten de koeien vanwege het slechte weer onverwachts op stal; er was dus geen drank gehaald van te voren. Dus moest opa naar het begin van de Wijzend, waar toen nog een kroegje was, om een fles drank te halen. Toen hij terug kwam, zei hij tegen opoe: 'Nóh moeder, je zalle 't niet gelouwe wulle, maar d'r ware d'r nag drie om 'n liter te halen'. Een algemeen gebruik dus
blijkbaar.

Opoe kon goed zingen. Dierbare herinneringen had vader van zijn moeder, zittend op een stoel, de kinderen er omheen en dan samen zingen. Natuurlijk veel geestelijke liedjes, maar ook heel erge smartelijke liedjes. Op oude leeftijd kon mijn vader zo nog heel wat oude smartlappen geheel of gedeeltelijk zingen. Marialiedjes waren ook erg populair, vooral in de meimaand. Dan had opoe een stellage in de kamer staan, heel tot het plafond, 'n soort altaar en dat werd helemaal vol gezet en versierd met bloemen en daar bovenop een mariabeeldje. Die bloemen werden iedere week verversd en dat duurde de hele meimaand lang. Daarvoor werd dan gebeden en gezongen ter ere van Maria.

Ondertussen veranderde het bedrijf ook. Sluis en Groot, een zaadfirma uit Enkhuizen, liet al meer bloemen verbouwen in Nibbixwoud, om zaad te telen en dat gaf wel een beetje inkomen. Op een gegeven moment had opa 80 soorten bloemen op het land staan en hij kende ze allemaal nog bij naam ook. Die werden in de zomer geoogst en op zogenaamde rakken gedroogd en gedorst met de knuppel of dorsvlegel of ze werden op de kozolder bewaard en in de winter gedorst. Vader en z'n broers stonden zo bijna de hele winter te darsen. De drie- en de vierslag hadden geen geheimen meer voor hen. Dat is als je met 3 of 4 mannen aan het knuppelen bent op hetzelfde dorszeil. Met z'n tweeën, dat is goed voor beginners. Oe drieslag voor gevorderde, maar met z'n vieren met de dorsvlegel op hetzelfde plekje knuppelen, dat was ware kunst. Je moest een heel strak ritme aanhouden.

Opa had toen ook een melkrijderswijk in Hauwert en Zwaagdijk, waar ze melk ophaalden voor de melkfabriek in Nibbixwoud, die stond op de hoek Ganker- 't Woud. Met paard en wagen reden de jongens dan met z'n tweeën, want alleen konden ze de volle melkbussen nog niet op de wagen krijgen. Er kwam toch wat geld binnen zo, de jongens "trokken er goed aan", d.w.z. ze werkten hard. Ze gingen naar de tuinbouwavondschoon in Nibbixwoud en daar maakten ze kennis met een nieuw product, kunstmest. Als je dat op je land strooide, dan groeiden de producten wel zo goed. Dus wilden zij dat ook. „Je denke toch niet dat ik moin goeie geld verspandeer an die nuwerrisse fratse zeker' riep opa. Maar uiteindelijk mochten ze het op een akker proberen 200 r.r. aardappelen met voerbieten als tussenbouw. Als ik me goed herinner, was het kunstmest Guano, gemaakt van vogelmest dat metershoog op sommige eilandjes lag waar veel vogels leefden. Daarvan strooiden ze toen dus 600 pond op 200 r,r,, een hele investering. Ze troffen het echter niet, het was een droge zomer, dus het kunstmest kwam niet tot z'n recht. De aardappels hadden 'n heel mager gewas en de oogst was matig, opa kwaad! Maar toen kwam de regen en de bieten hadden het volle rendement van de kunstmest. Het werd een verschrikkelijk beste akker bieten. Alle vrienden en bekenden moesten het zien en dus mochten mijn vader en z'n broers het volgend jaar weer een akker bemesten en zo kwam het hele land aan de beurt.

Er kwam land te koop op de Wijzend, o.a. van boer Wit uit Midwoud. Omdat de jongens al ouder werden, werd zo het bedrijf uitgebreid. Nog een paard erbij, zo konden ze ook bij anderen te loonploegen. Het nieuw gekochte land was zo verschrikkelijk ongelijk. Toen mijn vader het voor de eerste keer ploegde (grasland scheuren) kwam opa te kijk. Vanaf de weg dacht hij: 'Weer is die donderse joôn nou'. Vader liep met de paarden in een del (laagte) vlak achter een rug (hoogte) en was van de weg af niet te zien.

Cor Ooijevaar

Er kwam nog een stuk land te koop van iemand die aan het begin van de Oosterwijzend woonde, nu no.2. Opa kon dat echter niet kopen, want de eigenaar was protestant en had een hekel aan alles wat rooms was en opa was dus katholiek. Nou had opa een hele goeie band met zijn naaste buurman Kurver en die was niet rooms. Ze hadden dus zo afgesproken: Kurver zou het land kopen en dezelfde dag nog (dan kostte het geen extra overschrijfgeld) zou opa het weer van Kurver kopen. Zou waren ze zo stom om samen naar de notaris te gaan. Toen dus de eigenaar opa zag, begreep bij direct wat ze van plan waren en de koop wilde hij niet door laten gaan. De vrouw van de eigenaar was het daar echter niet mee eens. 'Hoor es man', zei ze, 'ze betale 'n beste preis en we hewwe 't geld hard nôdug, dus deuze koup gaat deur. Wie weet wanneer we 't aars weer verkoupe kenne'. Zo werd het bedrijf weer wat uitgebreid en kreeg opa, zoals ze toen zeiden: "De biene pittug onder 't gat". Met zoveel werklust van zijn zoons groeide het kleine spuitje uit tot een flink bedrijf.

Het zingen zat in de familie, ome Jan luiker kon ook best zingen. Hij had een z.g. hazelip en sprak wat moeilijk, maar als hij zong, had hij nergens last van. Vaak kwamen hij en z'n vrouw 's avonds even aan bij opa en opoe en dan gingen ze samen zingen. Het waren bargezellige avonden zei m'n vader.

Met de burenen werd ook altijd een goed contact onderhouden, immers "beter een goede buur als een verre vriend". Wat op z'n minst inhield dat ze ieder jaar over en weer bij elkaar "om de koffie" kwamen. Opa en opoe buurtten heel van het einde van de Wijzend tot aan de z.g. "witte poip", de brug halfweg de Oosterwijzend. 11 .

Nou stonden er natuurlijk nog lang niet zoveel huizen als nu, maar het was toch een hele grote buurt. Heel aan het eind van de Wijzend woonde toen Klaas Pronk. Hij bewerkte een stuk land dan "'t Hemd" heette. Het had namelijk de vorm van een lang hemd met mouwtjes. Als Klaas en zijn vrouw Stijn dan bij opa en opoe om de koffie kwamen, riep opoe al als ze binnen kwamen: 'Klaas, hew je je mook niet mee?' Hij kon namelijk leuk spelen daarop en hij nam hem vaak mee, maar lag hem achter neer. Als ze er dan om vroegen, haalde hij hem en werd er gespeeld en natuurlijk gezongen, want dat konden Klaas en Stijn ook best. Er waren trouwens wel meer stukken land met aparte namen zoals: "de witte woid" (bestaat nog), "Bruggestokkie", "de Bokkewoid", "de Kieft", "Waterlo", "'t 600-tje" en "'t Sluisvin" (nu de ijsbaan) en "de Kweek" (nu het park). Met de vérkaveling is dat oude allemaal verdwenen.

Nog wel grappig om te vermelden is dat het huis van opa en opoe heel vroeger aan de Gouw stond als 'n klein cafeetje voor de schippers die daar langs vaarden vanaf Medemblik via de Gouwen de Medemblikkervaart naar Hoorn. Later is dat huisje naar de Oosterwijzend verplaatst en is er t.b.v. de boerderij een kapberg achter gebouwd die weer uitgroeide tot een stolp. Toen ik de Witteweid kocht van mijn vader, zag ik dat aan de Gouw nog een klein kaveltje lag met een eigen kadasternummer. Dat was dus het plekje waar het huisje van mijn voorouders vroeger stond.

Van de 8 zoons die mijn opa en opoe kregen, was er 1, Dirkje, al op zesjarige leeftijd overleden aan de "Spaanse griep", die in die tijd erg veel slachtoffers maakte, vooral oude mensen en jonge kinderen. Toen Dirkje overleed, lag het hele gezin ziek te bed. Alleen opa wist het lopende te houden. Hij vroeg aan de dokter: 'Hoe ken ik 't loupende houwe, want 'r moet 'r toch ientje voor alles zorge'. De dokter zei: 'Dat weet ik niet Krelus, maar probeer 't maar met alle dagen 'n halve liter kruidenbitter te drinken'. 'n Goed advies blijkbaar, want opa bleef overeind. Toen Dirkje dan ook begraven moest worden, riep opa de rest van 't gezin bijeen: , Joos, moete jullie Dirkie nag ien keer zien?' Bij de begrafenis liep opa ook als enigste achter het kistje aan, een trieste gang.

Vier van de zoons: Gor, Jan, Klaas en Arie werden bouwer. Eigenlijk had Jan, mijn vader, 't liefst timmerman willen worden, net als zijn neef Klaas Klijn, maar opa vond dat geen goed idee: 'Wor jij maar bouwer, m'n zeun, as timmerman is hêlegaar niks te verdienen'. Oom Gerard werd later wel timmerman, maar is in die functie 'n hele tijd werkloos geweest. Zodoende moest hij toch nog helpen op 't bedrijf, o.a. bij de witloftrekkerij. Aanvankelijk werd witlof alleen geteeld in koude kuilen, zodat je in 't voorjaar witlof had. Later werden er van rode klei gebakken draineerbuizen tijdens het zetten tussen de penen gelegd met aan het eind een buis naar boven. Voorin werd dan 'n brandende turf gelegd, zo, dat de warme rook door de draineerpotten heentrok naar de "schoorsteen". Zo kon je af en toe in de winter 'n meter uithalen en werd de brandende turf weer verder gelegd. Het was blijkbaar een leuk gezicht, want een goede kennis zei eens: 'Ze zegge wel 'ns, ik kom wel d'rs 'n koppie halen as de skoorstien roukt, maar bij jullie zien ik wel 300 skoorstiene rouken'. Dat alle dagen van nieuwe brandende turven voorzien, was natuurlijk een bar werk, maar ome Gerard was er goed in.

Later heeft hij ook nog samen met Klaas Klijn het huis van mijn vader en moeder gebouwd, toen ze wilden trouwen. Maar zo werd mijn vader dus ook bouwer. Twee andere zoons werden bakker, ome Jo in Venhuizen en ome Willem in Blokker. Hoewel ze dus altijd brood op de plank hadden, was het toch moeilijk voor ze om 't hoofd boven water te houden.

Vaak was dus ook zo dat als opa met z'n zoons 'n meevallertje hadden op 't bedrijf, omdat er iets goed verkocht was, dat opa dan zei: 'Ziezo, da's ôk weer voor de bakker', en dan ging er weer wat geld naar Venhuizen of Blokker, want "die moste toch ôk ete!" In de winter en vroege voorjaar vooral werd door mijn vader en z'n broers flink gewerkt om 't bedrijf op te knappen. Stukje na stukje werd 't land gedraineerd, de ergste heuvels en dalen geslecht en de sloten uitgebaggerd of gevlost. Met een beugel en netje aan 'n lange stok werd dan de bagger uit de sloot op de was getrokken. Bagger was ook in probaat middel om de groei van de gewassen in de zomer te verbeteren. Veel mensen gingen dan ook in de winter aan 't baggeren met een schuit, bijvoorbeeld in de Gouw, en gooiden de bagger dan op hun-eigen land. Daarbij gingen ze ook wel eens de slootjes die bij de Gouw uitkwamen in en "stalen" dan de bagger van een ander. Om dat te voorkomen werden er vaak palen in de sloot geslagen bij de Gouw, zodat er niet ingevaren kon worden. Dat baggeren en vlossen was natuurlijk zwaar werk en er moest heel wat gegeten worden om 't lichaam op krachten te houden.

Dat werd dus een probleem toen het vastentijd werd. Een gezond en volwassen mens mocht toen van de kerk maar 1 keer een volledige maaltijd per dag nuttigen en de andere twee keren maar 2/3 van de gebruikelijke hoeveelheid. En natuurlijk ook geen koek, snoep of iets dergelijks. Dat allemaal was nooit zo'n probleem, behalve als je dan erg zwaar werk moest doen, dan moest je natuurlijk juist meer eten. Mijn vader en zijn broers hadden dan ook barre honger af en toe, plus dat ze zich ook niet zo lekker voelden als ze wel een volle maaltijd hadden gehad, want dan aten ze natuurlijk weer te veel. Ze werden dan ook alle dagen magerder, maar opoe stond niet toe dat ze gewoon aten. Dat mocht immers niet van pastoor. Blijkbaar liep dat in huize Ooijevaar hoog op, want op een gegeven ogenblik sloeg opa flink met de vuist op tafel: 'Ik zeg je verdomme, vrete zalle ze. Denk jij dat de baas boven deer moeiluk over doen zal. Onze Lieve Heer is ôk gien gortjesteller hoor!' En zo gebeurde het dus, de joôs bloid.

Opa was ontzettend katholiek, maar met een nuchtere inslag. In later jaren was hij Arme Meester, lid van het arme bestuur van de parochie, nu P.C.I. (parochiële caritatieve instelling) geheten. In Nibbixwoud hadden ze toen Pastoor Hoogeveen, een erg goede en heilige man. In de oorlog is het voorgekomen dat hij de schoenen van zijn voeten weggaf aan een arme man die geen schoenen meer had. Maar toen moest de pastoor natuurlijk zelf weer op kousenvoeten verder, maar die kreeg al heel gauw van 'n parochiaan 'n stel goede schoenen kado. Maar diezelfde pastoor vergat wel altijd te betalen als één van de vakmensen uit het dorp een rekening stuurde voor werk dat hij gedaan had.

Vaak kwamen ze dan bij opa: 'Krelus, ken jij niet effies met de Pastoor prate". Op de vergadering van kerk- en armbestuur kwam dit dan ter sprake en mopperde opa op de pastoor. Gert Vlaar vond dat niet passend: 'Ho, ho, Krelus, je prate hier teugen 'n persoón met gewoide hande hoor'. Waarop opa zei: 'Dat mag den wel zo weze, maar deervan kenne ze evegoed die mense wel betale. Die hewwe 't geld ôk hard nódig voor hullie huishouwen!'

Omdat op het bedrijf ook niet altijd genoeg werk was voor al die jonge kerels, is mijn vader van z'n 18e tot en met z'n 21e jaar boereknecht geweest in Hauwert, bij boer Schoenmaker. Zomers kwamen daar ook maaiers en hooiers te werk uit Drenthe. Ze stonden dan op de veemarkt in Purmerend en als iemand ze nodig had, werden ze meegenomen. "Poepen" werden ze genoemd, waarom weet ik niet. Het zal wel te maken hebben gehad met hun uitstraling en de hygiëne, de verzorging van hun lichaam. Maar werken konden ze wel en ze verdienden hier veel meer dan in hun geboortestreek. Als 't werk gedaan was, vertrokken ze weer en kwamen 't volgend jaar vaak weer bij dezelfde boer te werk, tenminste als het van twee kanten goed bevallen was. Eén verhaal hoorde ik van een "poep" die eigenlijk te laat nog een klus om te maaien had aangenomen. Terwijl al z'n kameraden al aanstalte maakten om te vertrekken, was hij nog lang niet klaar. Toch ging hij naar z'n baas: 'Nou baas, de middend legt doil en de kant is plat', met andere woorden: Het gras is gemaaid. 'Nou, dat is gauw beurd, hier is je geld en 't ga je goed'. Maar toen die boer 't te maaien perceel bekeek, was er enkel in het midden en de kant langs een pad gemaaid, de rest stond nog. De boerkwaad, maar ja, de maaier was weg en had z'n geld.

Op 'n keer ging de baas van m'n vader naar Purmerend: 'Jan, ik zal 'n poep meeneme, maak jij alvast een poepenest klaar?' 'Maar die man ken toch best bai moin in de bedstee op de koegang sleipe?' 'Niks deervan, maak 't poepenest op de hooizolder, dat hoort zo'. En vader maakte 'n poepenest, niks meer als een laagje stro op de zolder met daarop was oude dekens en koedekken. Nee, verwend werden die harde werkers niet.

Ook oom Klaas ging wel te werk, eens bij de overburen. De buurvrouw was zo'n typ die alles in de gaten had en er dan ook wat van zei ook en ome Klaas was vaak een erg makkelijk figuur. Eens had hij 'n klus af, nog net 10 minuten voor twaalf uur, de tijd dat hij naar huis ging om te eten. 'Nou ja', dacht hij, 'die 10 minuten, ik ga alvast'. Natuurlijk zag de buurvrouw dat: 'Je benne te vroeg hoor, 't is nag lang gien eterstoid'. 'Och' zei Klaas, 'ik gaan wat eerder, maar den kom ik vemiddag wel wat later, den staan we weer kiet'. Na enig nadenken, begon buurvrouw te stotteren: 'Maar- maar -maar, dat klopt hêlegaar niet'. Ik weet niet of 't nog weer goed is gekomen tussen die twee, maar daar trok Klaas zich niets van aan.

Diezelfde buren hadden eerder opa ook al eens nodig gehad, want ze kregen eens bezoek van een zogenaamde "peerdeskos", een handelaar in paarden en ze hadden een geschil over de betaling van 'n paard dat buurman gekocht had van hem. De koopman meende zijn eisen kracht te moeten bijzetten met veel vertoon van kracht en dreiging, zelfs zijn hemd ging uit om meer indruk te maken en natuurlijk om beter te kunnen vechten als het moest. Nou was het een grote, ruige kerel met rood haar, dus dat werkte wel. Gauw stuurde buurvrouw 'n zoontje naar de overkant: 'Gaan gauw buurman Kees hale en zeg maar dat hai helpe moet'. Nou was opa 'n stevige gedrongen vent en niet gauw bang. Hij had z'n hele leven tussen allerhande slag mensen gezeten op de veemarkten en hij kon goed met ze omgaan. Toen hij bij de buren kwam en de situatie zag, riep hij tot de peerdeskos: 'Moin grote God, je loike de Anti Christ wel, we kenne dut zakie veul beter oplosse en beprate bai 'n borreltje in plaas dat we vechte gane'. Toen de handelaar zag dat opa helemaal niet onder de indruk of bang van hem was, koos hij toch ook maar voor deze oplossing.

Cor, de oudste zoon, had al een heel tijdje verkering met Marie op de Kelder en ze wilden graag trouwen. Er werd voor hun een bedrijfje gekocht in de Heerhugowaard en samen met z'n broers werd dat opgeknapt en bebouwbaar gemaakt. Zaai- en pootgoed werd er gebracht en Cor, 26 jaar oud, werd samen met z'n vrouw Marie eigen baas op een leuk spultje.

Mijn vader had nog helemaal geen haast om te trouwen. Hij vond dat hij dat nog niet kon maken, er moest nog zoveel gered en opgeknapt worden thuis. Als bouwer moest je bovendien over ruime ervaring beschikken voordat je op eigen benen kon staan. 'As je te vroeg op je oigen beginne, den hou je je spul niet. Je denke d'r den nag veuls te makkeluk over'. Maar toen hij 27 jaar was, ging hij toch anders denken. Buurvrouw Breggie gaf hem 't adres van een vriendin van haar tantezegger, ene Marie Roozendaal uit Wognum. Na een hele avond zwoegen en overnieuw schrijven, had hij toch 'n brief klaar die hij versturen kon naar haar. Ze hebben toen een afspraak gemaakt om elkaar te ontmoeten op een dansavond. In de zaal aangekomen, zag hij haar al staan. Een beetje onelegant tegen 'n deurstijl geleund. 'Dus dat moet 'r weze', dacht hij 'n beetje teleurgesteld. Maar de nadere kennismaking viel toch bar mee blijkbaar, want 1½ jaar later trouwden ze al.

Ondertussen had ome Gerard dus al hun hujs gebouwd, even verder op de Wijzend, waar eerder al een schuur gebouwd was. Huis, schuur en 800 r.r. land huurde mijn vader van mijn opa en daar zijn ze op begonnen. Hij verbouwde direct al 200 r.r. tulpen voor Otsen uit Zwaagdijk. Die betaalde f 2,50 per r.r. als ze tenminste ook gepeld werden. Dus na hun trouwen kon moeder gelijk 6 weken zitten pellen in de schuur, alleen. Dat viel lang niet mee en na een tijdje was Marie er mee aan. 'Dut valt bar of, as dut trouwen is' en ze vertrok naar moeder, maar die was niet thuis, toen maar naar moeder Ooijevaar. 'Ja moidje', zei die, 'zo is nou ienmaal 't bouwersleven'. Daarmee kon ze het doen en dus vertrok ze maar weer naar haar eigen huis.

Overdag rooide Jan dus de tulpen en op het vrijgekomen stuk werd 's avonds, samen met Marie, door hem weer rode kool geplant. Omdat je het tulpengeld pas in november kreeg en ook de vroege aardappelen later pas wat opbrachten, hadden ze de eerste tijd helemaal geen inkomen. Daarom kwam opoe Ooijevaar elke week f 10,- brengen naar het jonge stel. Eens had ze een gulle bui: 'Weetje wat, ik geef deze week maar f 20,-'. 't Kon zeker leien. Toen ze echter bij mijn moeder kwam, zei die: 'Nou moeder, je moete nag effies wachte, ik gaan eerst effies 'n koppie bringe naar Jan'. Dat zinde opoe slecht: 'Deer ken ik niet op wachte hoor, hier heb je f 10,- en den gaan ik weer'. Ze dacht, als ze niet meer met me op heb, krijgt ze ook geen f 20,-. Later heeft ze het wel verteld, want anders had ze er niks aan; moeder was immers gewend om f 10,- te krijgen. Ze wist niks van opoe's wraak, maar kon er later smakelijk om lachen.

Het werd voor het jonge paar 'n leven van heel hard werken en zuinig leven. Maar ze hebben wel op eigen kracht 9 kinderen grootgebracht en de basis gelegd voor een bedrijf waar al hun 5 zonen hun brood op konden verdienen. Ome Klaas kreeg later verkering met een zus van Marie, tante Aafie. Klaas Ooijevaar kocht toen een bedrijfje: 5 ha., tegenover de molen in Wognum. Het was zware grond, pokkegrond zogezegd, daarom wilde ome Klaas koeien houden. Een stuk fruittuin, wat koeien en wat bouwland. Omdat opa al wat meer koeien had, konden er wel een paar vanaf voor Klaas. Toen de koeien naar Wognum werden gebracht en ze waren uitgeladen, gaf opa zijn zoon heel plechtig een hand: 'Klaas, joon, zegen met je koeie'. 'Ja vader, dankje en jij zegen met je geld'. Zo droog gezegd, dat die twee grote kerels alle twee de slappe lach kregen en haast van 't kret van de wagen afvielen. Ze wisten alle twee wel heel zeker dat Klaas die koeien nooit hoefde te betalen. Dat had ome Klaas al die jaren dat hij thuis zo z'n best had gedaan wel verdiend, vond opa.

Ondertussen ging het Jan wel goed. Hij ging overdag te sloten uitbaggeren, samen met zijn zwager Piet Roozendaal. Daar werd goed mee verdiend, want Piet werkte in het aangenomen bij de Kogge. Het waren alle twee sterke gezonde jonge mannen, dus 't werk ging snel.

's Avonds hield vader dan, soms met behulp van z'n familie, zijn bouwtekening bij. Zo heeft hij van het eerste jaar af aan wat geld overgehouden en dat was 'n hele prestatie, want het was inmiddels crisistijd en dat baggeren was ook over. Daarom kocht hij wat meer land van zijn vader en werd helemaal bouwer. Zelfs had hij al een knechtje, Jan van Velzen. Een jongen van 12-13 jaar die erg ijverig was. Net wat voor vader. Hij zette een witloftrekkerij op. Eerst nog in kuilen in buiten met stro erover en afgedekt met houten schutten. Deze kuilen werden verwarmd door 'n ketel, gestookt met cokes, die warm water door buizen onder de penen door liet stromen. Dat werkte best en zo kon hij de hele winter witlof oogsten. Er werd een fruittuin aangeplant en van de houten schotten die hij had voor de witlofkuilen, bouwde hij net voor de oorlog een "grote loods (witloftent noemde wij die), zodat je mooi onderdak kon zetten en uithalen. In de zomer werden daar de pootaardappelen in bewaard, zodat hij optimaal benut werd.

Ondertussen breidde hun gezin ook uit. In 1939 werd ik geboren, als 5e kind in 't gezin. Met die oorlogsdreiging en later echt oorlog, heeft m'n moeder vaak verzucht: 'Och, och, jooie, wat moet jr van jou worre'. Maar nu, ruim 60 jaar later, ken ik gerust zeggen: "t Is me lang niet slecht vergaan'.

De oorlog hadden ze hier niet zoveel mee te maken, zeiden mijn ouders, maar ik denk wel dat ze 't minder erg voorstelden dan 't echt was. Natuurlijk hadden ze genoeg eten, van opa kregen ze alle weken een kaas en van de overburen, buurvrouw Breggie, alle dagen 6 liter melk, waar we ook boter van karnen. Maar overal moest je bonnen voor hebben en heel veel was er niet te krijgen. Maar mijn moeder kon wonderen doen met oude kleren, om er op haar naaimachine weer andere kleren van te maken of op te lappen. Wol kregen ze ook wel van boer Wit uit Midwoud en daar werden truien, sokken en borstrokken van gebreid. Maar ze moesten wel zorgen voor eten voor 13 personen, want er waren onderduikers en evacués uit de stad in huis en dat gaf toch 'n heleboel spanning.

Ook was er de angst. Ik herinner me nog best dat er bericht kwam dat vader direct moest vluchten. Er was toen een razzia door de Duitsers en die begon op de grens van Wognum en Nibbik. Niemand wist of ze ook niet Nibbixwoud uitkamen, dus alle mannen vluchtten 't veld in. Heel tot Medemblik toe. Vader was net de tuin aan 't spuiten met zo'n handpomp op de lorrie. Moeder en wij duwden gauw de lorrie in de tent, zodat hij niet te zien was en vader weg.

Ook dat vliegtuig dat in Midwoud neerstortte, scheerde net over ons huis heen. Ik heb hem zien vallen. Fons van Otten, een jonge onderduiker bij ons, vond dat machtig interessant. Maar vader waarschuwde hem: 'Niet erheen gaan hoor, deer komme de motte vezelf opof en den ben je de sigaar'. Maar Fons, jong en eigenwijs, ging toch. Natuurlijk waren daar Duitse soldaten en die hadden Fons al heel gauw in de gaten. Hij werd tegen de muur aangezet, samen met nog meer mannen. Fons stond aan de buitenkant en heel stiekem schoof hij stukje bij beetje opzij, de hoek van 't huis om en wegwezen. Hij had mazzel.

Opa was eens bij ons, 's avonds wat later. Er was spertijd, dus na 8 uur mocht er niemand meer op de weg zijn. 'Oh', zei opa, 'hier komt immers toch nooit 'n mof. Ik ken nag makkeluk naar huis'. Prompt kwam hij onderweg een Duitse soldaat tegen. 'Halt werda!', schreeuwde die. Nou had opa altijd de gewoonte, als hij zenuwachtig werd of de tijd even wou rekken om na te denken, op zijn broekzak te slaag waar zijn pruimtabak in zat. Hij pakte dan een flinke pruim en stak die achter z'n kiezen. Zo ook toen. Toen die soldaat dat zag, gebaarde die dat hij ook 'n pruim hebben wou. 'Hierzo, je magge 't hêle pakkie wel hebbe', zei opa gauw. Duwde hem de pruimtabak in z'n handen en smeerde hem gauw. De pruimtabak en de soldaat heeft hij nooit meer gezien.

Vooraf in de hongerwinter kwamen er veel etenhalers de Wijzend op. Mensen uit de stad die echt niets meer hadden en zo probeerden in leven te blijven. Natuurlijk kwamen ze ook bij opa en ome Arie, die inmiddels samen met opa verder boerde en bouwde. Omdat ze ook koeien en 'n hooiberg hadden, kregen ze ook veel mensen die vroegen of ze daar mochten overnachten. Dat mocht natuurlijk, maar ze moesten wel altijd lucifers e.d. tijdelijk afgeven. Stel je voor dat ze wat bijlichten wilden. Hooi is erg brandbaar. Ook bij ons thuis was er soms één bed beslapen zonder dat wij, de kinderen, wisten wie er had geslapen. 'Ja joh', zei moeder dan: 'deer heb Sunterklaas op sleipen'. En wij geloofden dat natuurlijk.

Eens had vader 200 baal eerstelingen pootgoed verkocht. Later leveren. Hij had de zakken al gevuld, maar kreeg nooit bericht dat ze werden opgehaald. Informeren hier en daar, niemand die iets wist of kon zeggen waar ze heen moesten. Ondertussen bleef de stroom etenhalers maar groeien. 'Baas, heb u nog wat eten, alsjeblijft'. Op slot kon vader er niet meer tegenop. 'Den maar die 200 baal poters uittappen. We zalle wel zien wat 'r van komt'. De kraaien brengen 't over, zeggen ze dan, maar al gauw kwam er een hele stroom mensen de Wijzend op. Geruchten gaan snel zulke tijden. En niks geen woekerwinsten, gewoon voor 'n rijksdaalder kreeg iedereen een zak aardappelen mee. Jaap Ridder aan de overkant werkte net zo, dus 't was een komen en gaan van mensen.

Maar ook de mensen van de gaarkeuken kwam het ter ore en al heel gauw stond er een zeer strenge overheidsdienaar om te vertellen: 'Stoppen met afgeven, alles wordt in beslag genomen voor de gaarkeukens'. Dus

vader zegt: 'Sorry mense, jullie hebbe 't hoort, we moete stoppe'. Natuurlijk veel gemopper en heel veel teleurgestelde mensen die zonder eten weer afdropen. Een meisje (een weerlig mooie moid, zei vader) probeerde het toch nog een keer. 'Toe mijnheer, alsjeblijft'. 'Noh moid, den moet je bai die pias weze', zei vader en hij wees op de overheidsdienaar die net aan de overkant was. Het meisje erheen en met al haar charmes probeerde zij hem over te halen haar nog een zak aardappelen te gunnen. Hij begon te draaien en te heen en weren. 'Och God', zie vader: 'die gaat eran'. En jawel hoor, het meisje kreeg toestemming. Alleen voor haar mocht vader nog een zak uittappen. Natuurlijk namen de andere mensen dat niet en ook mijn vader zei: 'Zai wel, den de are ok' en hij ging blij door met uitdelen. Natuurlijk keerde de hele stoet weer om en kwamen ze weer 't pad op. Toen het etenstijd werd voor mijn vader, zocht hij een grote stevige man uit: 'Hé boy, gaan hij d'rs bij deuze deur staan en je zorge d'r voor dat gien mens in de skuur komt, tot ik trug ben van 't eten'. Natuurlijk was deze man het eerst aan de beurt toen vader weer terug was. Zo heeft hij alle 200 baal poters aan die etenhalers uitgedeeld en van de oorspronkelijke koper heeft hij nooit meer iets gehoord .

Het was een rare en onzekere tijd, die oorlog. Vlak na de oorlog kwam er een mager, schriel mannetje bij ons in de schuur. Hij zei tegen vader: 'Kent u me nog'. 'AI ken ik 'r de hemel mee verdiene', zei vader, 'ik hew je nag nooit zien'. 'Toch wel', zei hij, 'ik ben die grote stevige man die u in de deur gezet heb toen u ging eten. Ik moest zorgen dat er niemand in de schuur kwam'. 'God kerel, wat ben jij verarmd'. 'Ja, maar ik heb het gehaald, dankzij mensen zoals u en daarom heb ik een kadootje voor één van uw kinderen meegebracht'. Toevallig stond ik er net met mijn neus bovenop en ik kan me dit voorval nog levendig herinneren. Dat komt zeker omdat ik dat kadootje in mijn handen gedrukt kreeg. Het was een houten schimmelpaardje met een gele groentekar erachter. Op die kar stonden allemaal kleine groentekistjes met daarin, geschilderd, sla, andijvie, enz. allerlei denkbare groentes. Een prachtig kado in die tijd en ik heb er dan ook jaren mee gespeeld .

Nog een grappig voorval met een bittere rand, zoals er zoveel waren in oorlogstijd. Net als de fietsen, werden ook de paarden gevorderd door de bezetters. Alleen als je kon aantonen dat je dat paard absoluut niet kon missen, mocht je hem houden. Piet .Pronk had ook een paard, koppig en eigenwijs, maar als je hem de baas kon, was het een best werkpaard. Om dat eigenzinnige karakter hadden ze hem Hitler genoemd, al voor de oorlog. Toen ze met dat paard bij de moffen kwamen, omdat hij ook gevorderd werd, vroegen ze naar de naam van het beest. 'Hitier', zei Pronk, met als resultaat dat Piet zijn paard weer mee mocht nemen. Ze konden toch moeilijk Hitler vorderen voor sjouwwerk achter de linies!

Na de oorlog kregen wij als gezin, maar vooralonze ouders een hele zware klap toegediend. Hun oudste zoon Kees overleed, net 13 jaar oud, aan jeugdanker na een zeer pijnlijk ziekbed. Ik denk dat vooralonze moeder haar hele verdere leven dat verdriet om 't gemis met haar meegedragen heeft.

Het bedrijf groeide, vader kocht er land bij en er kwamen een paar knechten bij. Nog een witloftent werd er bij gebouwd, nu met elektrische grondverwarming. Een fruitbewaarplaats. Anemonen zaten in het teeltplan, tulpen, pootaardappelen, witlof, uien, fruit, kortom een heel gevarieerd bedrijf.

Het was een mooie tijd om op te groeien. De wereld was mooi, 't leven eenvoudiger als nu. Iedereen zat nog vol idealen. De oorlog is over, dat nooit meer, alles wordt beter en mooier, we gaan er samen voor. We gaan er een geweldige samenleving van maken, wij waren jong, sterk en gezond. Konden werken als paarden en we verdienden ook nog wat.

Toen vader op leeftijd gekomen was om te stoppen, werden wij als 5 broers samen een firma. Dat hebben we meer dan 25 jaar volgehouden en dat we nu bijna allemaal weer op ons eigen verder gaan, heeft er niet mee te maken dat we het verder niet met elkaar roeien konden. We kunnen altijd nog een beroep doen op elkaar en de verhouding tussen alle broers is nog steeds uitstekend. Het uit elkaar gaan had meer te maken met de opvolgers, de zoons die liever samen met hun vader verder gingen dan met alle ooms erbij.

Helaas is het in deze tijd niet altijd een vreugde om zelfstandig agrariër te zijn. Maar, zoals een spreuk die in de huiskamer van één van mijn broers hangt, luidt: "Alle taaie hewwe weer taaie" en daar houden wij ons dan maar aan en hopen dat 't allemaal wel betijden zal en mee zal vallen. Zelfs op de Oosterwijzend zijn al heel wat agrariërs verdwenen. Er is meer welvaart gekomen, veel drukker ook dan voorheen, vooral nu er een fietsverbinding is met Midwoud is het vooral met mooi weer druk van lopers en fietsers. Maar gelukkig verandert het karakter van de mensen en van de Oosterwijzend nog niet zo heel erg. Het is nog altijd "onze Woizend" voor iedereen die er woont. Vroeger zeiden ze tegen mij: 'Dat je hier wonen wil'. Nu zeggen ze: 'Wat woon je hier zalig'. En dat is ook zo.

Er is natuurlijk nog een heleboel te vertellen over de Oosterwijzend en z'n bewoners, maar ik vind het nu 'n mooi moment om een punt achter mijn verhaal te zetten .

het eeuwige Licht verlichte hen

Heden overleed zacht en kalm, voorzien van de H.H. Sacramenten
der Stervenden, onze lieve Vader, Behuwd- en Grootvader

Cornelus Ooijevaar

in de gezegende ouderdom van zijn tachtigste levensjaar.

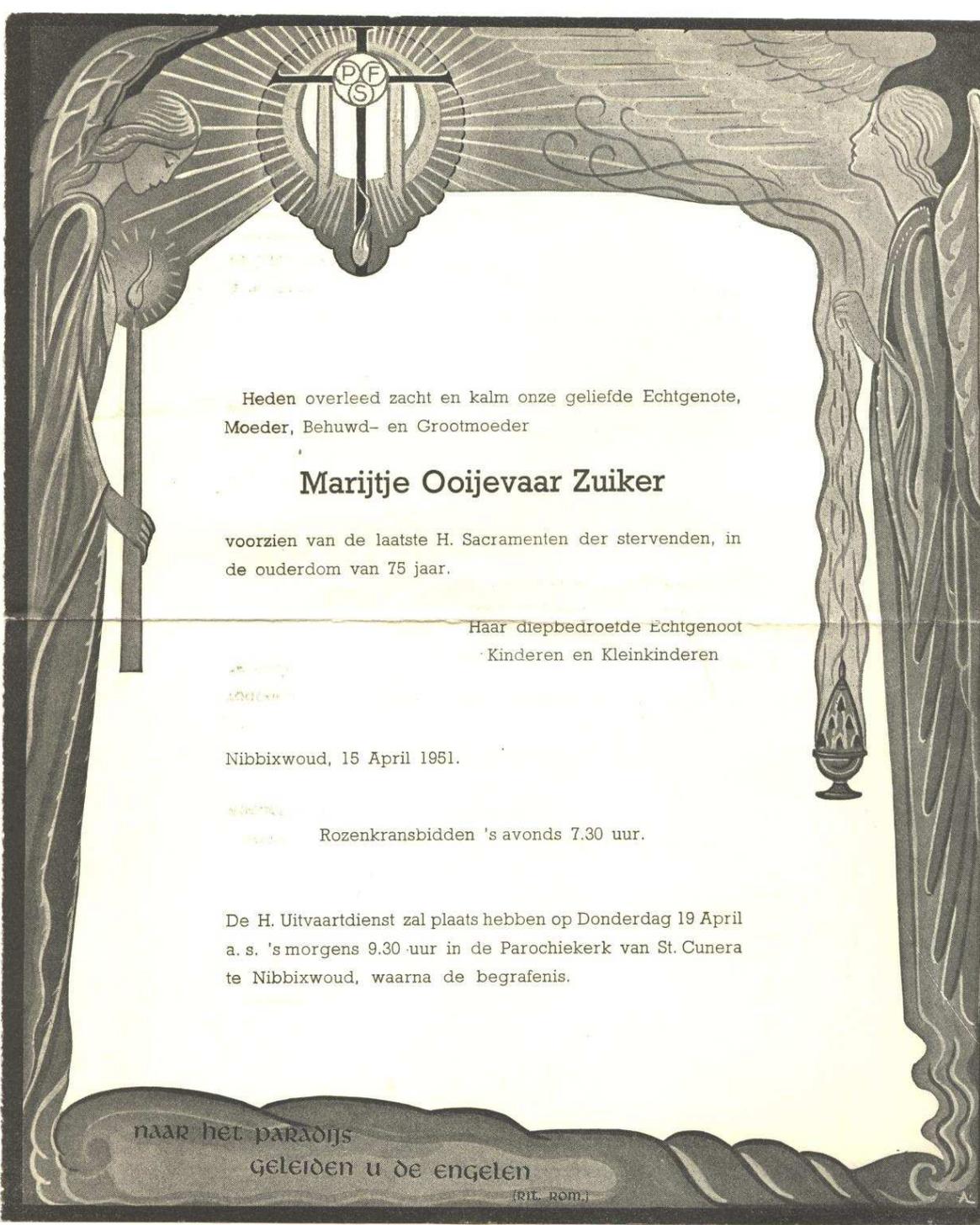
Zijn bedroefde kinderen en
kleinkinderen

Nibbixwoud, 9 januari 1957

De H. Uitvaartdienst zal gehouden worden op zaterdag 12 januari te 9.30 uur in
de parochiekerk van St. Cunera te Nibbixwoud, waarna bijzetting in het familiegraf
op het R.K. Kerkhof aldaar.

Rozenkransbieden 's avonds 7.30 uur.

Heden overleed zacht en kalm onze geliefde Echtgenote,
Moeder, Behuwd- en Grootmoeder

Marijtje Ooijevaar Zuiker

voorzien van de laatste H. Sacramenten der stervenden, in
de ouderdom van 75 jaar.

Haar diepbedroefde Echtgenoot
Kinderen en Kleinkinderen

Nibbixwoud, 15 April 1951.

Rozenkransbidden 's avonds 7.30 uur.

De H. Uitvaartdienst zal plaats hebben op Donderdag 19 April
a. s. 's morgens 9.30 uur in de Parochiekerk van St. Cunera
te Nibbixwoud, waarna de begrafenis.

naar het paradijs
geleiden u de engelen

(RIL. ROM.)

Gedenk in uw gebeden de ziel van
zaliger

CORNELIS OOIJEVAAR,
wednr. van Marijtje Zuiker,

geboren 23 juni 1877 te Nibbixwoud
en aldaar overleden, na voorzien te
zijn van de H.H. Sacramenten der
Stervenden de 9e januari 1957 en
begraven de 12e januari d.a.v. in
het familiegraf aldaar.

Hij was eenvoudig en rechtschapen
en vreesde God, en week af van
het kwaad.

Werkzaam heeft hij zijn dagen door-
gebracht; hij heeft geijverd voor het
goede en zal niet beschaamd worden.
't Grote gebod der liefde heeft hij
onderhouden tegenover God, door
als kerkmeester te ijveren voor het
huis des Heren;
tegenover de evenmens, door zijn
ijver en stuwkracht bij de „Naas-
tenliefde”.

Zo kan hij zeggen: ik heb de goede
strijd gestreden, mijn loopbaan vol-
bracht, het geloof bewaard.
Moge God hem daarom lonen met
de eeuwige rust.

Onze Vader. Wees Gegroet.
Mijn Jesus, barmhartigheid

IN MEMORIAM

IN MEMORIAM

Bidt voor de Ziel van Zaliger

Maria Zuiker

echtgenote van

Cornelis Ooijevaar

geboren te Westwoud, 18 Juni 1875 en
na een geduldig gedragen lijden overleden
te Nibbixwoud de 15 April 1951 en
begraven aldaar de 19 April d.a.v.

Zij was de sterke vrouw, die met helder
inzicht en klaar oordeel haar huisgezin be-
stuurd heeft tot op haar laatste dag. Altijd
opgewekt van aard, heeft zij met haar man
en zoons veel vreugde gekend, die zij
dankbaar aanvaardde als een geschenk van
God. Ook was droefenis haar deel, doch dit
wist zij moedig te dragen door haar on-
wankelbaar vertrouwen op Gods voor-
zienigheid.

Dit leven is welbesteed: een lichtend voor-
beeld voor haar groot gezin en voor allen
die haar hebben liefgehad. Daarom kon zij
haar stervensuur met volmaakte rust te-
gemoet zien.

Mijn lieve man, met wie ik zoveel gelukkige
jaren heb moge doorbrengen en beste kinde-
ren, bidt veel voor mij, opdat ik spoedig mag
worden toegelaten tot Gods Heerlijkheid.

ONZE VADER - WEES GEGROET
HEER, GEEF HAAR DE EEUWIGE RUST

P. Klijn - R.K. Koster - Nibbixwoud

Heden overleed, zacht
en kalm, voorzien van
de H.H. Sacramenten der
Stervenden onze lieve
vader, behuwd- en
grootvader

**CORNELIS
OOJEVAAR**

In de gezegende ouder-
dom van zijn tachtigste
levensjaar.

Zijn diepbedroefde
kinderen en klein-
kinderen.

Nibbixwoud, 9 jan. 1957
De K. Uitvaartdienst zal
worden gehouden op za-
terdag 12 januari a.s. te
9.30 uur in de parochie-
kerk van St. Cunera te
Nibbixwoud, waarna bij-
zetting in het familie-
graf op het r.-k. kerk-
hof aldaar. Rozenkrans
bidden 's avonds 7.30 u.

IN VREDE RUST HIER
ONZE GELIEFDE VROUW EN MOEDER
MARJTJE OOJJEVAAR
GEB. ZUIKER
OVERL. 15 APRIL 1951
IN DEN OUDERDOM VAN 75 JAREN

EN HAAR ECHTGENOOT
ONZE ZORZAME VADER
CORNELIS OOJJEVAAR
OVERL. 9 JAN. 1957
IN DEN OUDERDOM VAN 79 JAREN